AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

KATEDRA TAKTYKI WOJSK ŁĄCZNOŚCI

JAWNE

POUFNE

Egz.nr 1

Płk dr Jerzy MAZURKIEWICZ

ZASADY KIEROWANIA POLOWYMI SYSTEMAMI ŁĄCZNOŚCI

WARSZAWA 1990

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

KATEDRA TAKTYKI WOJSK ŁĄCZNOŚCI

JAWNE

POUFNE

Egz.nr 1

Płk dr Jerzy MAZURKIEWICZ

ZASADY KIEROWANIA POLOWYMI SYSTEMAMI ŁĄCZNOŚCI

WARSZAWA 1990

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA TAKTYKI WOJSK ŁĄCZNOŚCI

JAWNE

~~POUFNE~~
Egz.nr 1

Płk dr Jerzy MAZURKIEWICZ

ZASADY KIEROWANIA POLOWYMI SYSTEMAMI ŁĄCZNOŚCI

Archiwum
Przedrukowano we JAWNE
27.01.2003 Jan Kalinowski

WARSZAWA 1990 rok

Zasady kierowania polowymi systemami łączności to podstawowe tezy, w których treści zawarte są prawa /reguły/ rządzące kierowaniem tymi systemami. Wypływają one z ogólnych zasad organizacji i zarządzania. Są także uszczegółowieniem zasad dowodzenia w takim zakresie, w jakim system łączności stanowi część składową systemu dowodzenia, a kierowanie systemem łączności - składową procesu dowodzenia wojskami. Ponadto zasady kierowania powinny uwzględniać zasady organizacji łączności oraz specyfikę systemu łączności - jako obiektu kierowania.

Z ogólnych zasad zawartych w nauce organizacji i zarządzania, zasad dowodzenia i zasad organizacji łączności wyodrębniono takie, które odpowiadają kierowaniu tak specyficznym obiektem, jakim jest system łączności. Należą do nich następujące zasady:

1. Kierowania ogólnego i specjalistycznego.
2. Centralizacji kierowania specjalistycznego i decentralizacji kierowania ogólnego.
3. Znajomości podwładnych i sprzętu łączności oraz właściwego wykorzystania ich umiejętności i walorów taktyczno-technicznych.
4. Twórczego stosowania obowiązujących na danym etapie rozwoju systemu łączności - założeń jego organizacji i funkcjonowania.
5. Przewidywania i stałej znajomości sytuacji.
6. Skupienia wysiłku oraz utrzymania odpowiedniej rezerwy środków kierowania.
7. Naukowości.
8. Działania zorganizowanego.
9. Instrumentalizacji.
10. Specjalizacji i funkcji zamiennych.

Zasada kierowania ogólnego i specjalistycznego wynika z regulaminowych[1/] obowiązków i odpowiedzialności dowódcy oraz jego zastępców /szczególnie szefa sztabu/, szefów rodzajów wojsk, a także szefa i oficerów /szefostwa, wydziału/ łączności w zakresie organizacji łączności /organizacji i działania systemu łączności/.

Ogólnie kieruje łącznością /systemem łączności/ dowódca i szef sztabu. Dowódca - dowodząc wojskami osobiście lub pośrednio przez podległe organa dowodzenia - dowodzi wszystkimi elementami ugrupowania bojowego wojsk i kieruje walką. W takim sensie, w sposób

---

1/ Regulamin walki wojsk lądowych SZ PRL. Część I.MON 1985 r.,s.44. Regulamin sztabów /tymczasowy/. MON Sztab Gen.WP, 1983 r., s.5.

ogólny kieruje także systemem łączności. Przejawem tego jest fakt, że system łączności jest organizowany i eksploatowany zgodnie z decyzją dowódcy, a realizowane przez niego zadania są ściśle podporządkowane woli dowódcy. Szef sztabu, odpowiadając bezpośrednio przed dowódcą za organizację dowodzenia, odpowiada również za organizację i działanie systemu łączności, który jest jego częścią składową. Przejawem ogólnego kierowania systemem łączności przez szefa sztabu jest udzielanie szefowi /wojsk, wydziału/ łączności wytycznych do organizacji łączności, zatwierdzanie planów łączności oraz akceptowanie i podpisywanie zarządzeń łączności.

Wzrost złożoności składu i struktury organizacyjnej związków operacyjnych i taktycznych oraz realizowanych zadań spowodował powstanie pomocniczych organów dowodzenia, w postaci szefostw, wydziałów, komórek i funkcyjnych specjalistów - fachowców z danej dziedziny. Kierują /dowodzą/ oni pod względem specjalistycznym oddziałami /pododdziałami/ i elementami realizującymi specyficzne zadania. Kierując specjalistycznie wspomagają dowódcę /szefa sztabu/ i ponoszą przed nim pełną odpowiedzialność za należyte działanie podporządkowanych elementów specjalistycznych. W stosunku do łączności w ogóle i systemów łączności taką rolę spełniają organa kierowania nimi. Np. na szczeblu dywizji system łączności pod względem specjalistycznym kieruje wydział /szef i oficerowie/ łączności sztabu dywizji, a na szczeblu pułku - szef łączności. Podlegają oni bezpośrednio szefom sztabów - dywizji i pułku.

Zgodnie z powyższą zasadą, ogólne kierowanie łącznością /systemem łączności/ sprawuje dowódca, a w jego imieniu szef sztabu odpowiedzialny za organizację i działanie systemu dowodzenia. Ogólne kierownictwo nad łącznością tyłów sprawuje zastępca dowódcy - kwatermistrz. Natomiast ogólne kierowanie łącznością /podsystemami łączności/ rodzajów wojsk np. artylerii, OPL itp., sprawują ich szefowie /dowódcy/. Specjalistyczne kierowanie łącznością /systemem łączności/ realizuje w armii - szefostwo wojsk łączności, w dywizji - wydział łączności, a w pułku - szef łączności. Pozostali funkcyjni łączności dowodzą /kierują pod względem specjalistycznym/ elementami systemu łączności.

2) Zasada centralizacji kierowania specjalistycznego i decentralizacji kierowania ogólnego wypływa z hierarchicznej struktury organizacyjnej polowych systemów łączności, w której np. system łączności pułku jest podsystemem w systemie łączności dywizji, a system

łączności dywizji jest podsystemem w systemie łączności armii. Aby każdy z podsystemów mógł efektywnie funkcjonować w ramach systemu, musi opierać się /pracować/ na danych eksploatacyjnych przydzielonych przez organa kierowania systemem łączności i spełniać wszystkie wymagania i uwzględniać uwarunkowania, które zapewnią mu kompatybilną pracę w ramach całego systemu łączności.

Jednocześnie każdy system łączności jest podsystemem w systemie dowodzenia danego szczebla organizacyjnego, np. system łączności dywizji jest również podsystemem w systemie dowodzenia dywizją. A więc jego organizacja i funkcjonowanie musi być adekwatne do struktury organizacyjnej danej jednostki np. armii, dywizji czy pułku, realizowanych zadań i podporządkowane decyzji dowódcy oraz zgodne z wytycznymi szefa sztabu danego szczebla dowodzenia.

Zasada centralizacji kierowania specjalistycznego obowiązuje w kierowaniu systemem łączności jako całością, tj. w kierowaniu jego hierarchicznymi podsystemami np. w dywizji - dywizyjnym podsystemem łączności i podsystemami łączności oddziałów i samodzielnych pododdziałów dywizji. Natomiast zasada decentralizacji kierowania ogólnego obowiązuje przy kierowaniu w każdym hierarchicznym podsystemie.

Istota centralizacji kierowania systemem łączności przejawia się w tym, że:

- podsystemy łączności niższych szczebli organizacyjnych organizowane są na bazie danych eksploatacyjnych oraz wymagań i zasad określanych przez organa kierowania systemem łączności;
- pod względem organizacyjnym i eksploatacyjnym system łączności powinien zapewniać dowodzenie o 1-2 szczeble niżej;
- w sytuacjach skrajnie ograniczonego czasu eliminuje się lub pomija niektóre pośrednie ogniwa kierowania.

Przejawem centralizacji kierowania systemem łączności np. dywizji są wydawane zarządzenia /wstępne zarządzenia/ bojowe łączności - dowódcy batalionu łączności oraz zarządzenia /wstępne zarządzenia/ sztabu dywizji - sztabom podległych oddziałów /samodzielnych pododdziałów/ oraz przyjmowane meldunki łączności. Wypływają one z konieczności specjalistycznego kierowania systemem łączności - jako całością, umożliwiającego ścisłą i zgodną współpracę wszystkich hierarchicznych podsystemów łączności.

Decentralizacja kierowania systemem łączności polega na tym, że:

- każdy hierarchiczny podsystem łączności organizowany jest i eksploatowany na podstawie decyzji dowódcy i wytycznych szefa sztabu danego szczebla dowodzenia;
- proces kierowania każdym hierarchicznym podsystemem łączności /w tym metody pracy organów kierowania/ podporządkowany jest procesowi dowodzenia na tym szczeblu, będąc jego częścią składową;
- praca w każdym podsystemie łączności odbywa się ściśle według szczegółowych danych eksploatacyjnych opracowanych przez organa kierujące tym podsystemem;
- pozostawia się wykonawcom inicjatywę w zakresie sposobów realizacji stojących przed nimi zadań.

3) Zasada znajomości podwładnych i sprzętu łączności oraz właściwego wykorzystania ich umiejętności i walorów taktyczno-technicznych wypływa ze specyfiki systemu łączności, który jest złożonym systemem socjotechnicznym. W systemie tym uwidacznia się ścisłe współdziałanie ludzi i sprzętu, realizujących zadania w niezwykle skomplikowanej sytuacji pola walki, w warunkach radioelektronicznego i ogniowego oddziaływania nieprzyjaciela.

Występują więc dwa czynniki, od których zależy sprawne działanie systemu łączności. Odpowiednie oddziaływanie organów kierowania na te czynniki - szczególnie na ludzi, ponieważ uważa się, że efektywność działania systemów socjotechnicznych warunkuje czynnik ludzki - decyduje o właściwym realizowaniu zadań przez system łączności. Podobna sytuacja obowiązuje także w dowodzeniu wojskami.

Aby osoby funkcyjne organów kierowania mogły należycie oddziaływać na elementy systemu łączności muszą znać podwładnych /tj. ich osobowość i morale, cechy charakterologiczne, poziom wiedzy ogólnej i specjalistycznej, umiejętności organizatorskie i praktyczne, itp./ oraz sprzęt łączności /tj. dane taktyczno-techniczne, ukompletowanie, stan techniczny, możliwości eksploatacyjne, itp./. Znajomość podwładnych i sprzętu łączności stanowi bazę, która umożliwia pełne wykorzystanie ich umiejętności i możliwości.

Powyższa zasada określa prawidłowość, że im lepsza znajomość podwładnych i sprzętu łączności, tym pełniejsze wykorzystanie ich możliwości w systemie łączności, a tym samym efektywniejsze jego działanie. Zgodnie z tą zasadą, osiągnięcie celów kierowania jest możliwe wówczas, jeżeli funkcyjni organów kierowania systemem łączności reprezentować będą wysoki poziom wiedzy ogólnej i specjalistycznej

oraz umiejętności organizatorskich i praktycznych, a także posiadać wysokie morale.

4) Zasada twórczego stosowania obowiązujących na danym etapie rozwoju systemu łączności - założeń jego organizacji i funkcjonowania, stanowi rozwinięcie poprzedniej zasady i uwarunkowana jest powstaniem, rosnącą złożonością składu i struktury oraz działania systemów łączności. Założenia organizacji i funkcjonowania systemu łączności opierają się na szczegółowo zaprojektowanych i rozpracowanych w czasie pokoju możliwościach techniczno-eksploatacyjnych sprzętu łączności. W ich wyniku powstają dokumenty określające normatywne systemy łączności związków operacyjnych i taktycznych, oddziałów i pododdziałów, które stanowią podstawę organizowania i funkcjonowania systemów łączności każdego szczebla organizacyjnego wójsk w działaniach bojowych.

Należy przy tym pamiętać, że systemy normatywne są systemami standardowymi, i mimo że mogą ujmować kilka wariantów rozwiązań, to nie wykazują wszystkich różnic wypływających ze struktury organizacyjnej, rozmieszczenia /dyslokacji/, ukompletowania i wyposażenia, planowanych i realizowanych przez wojska zadań itp. W związku z czym, przy planowaniu systemu łączności i organizowaniu jego działania oficerowie organów kierowania powinni zawsze twórczo podchodzić do obowiązujących zasad i normatywnych założeń organizacji i funkcjonowania systemu łączności. Jest to szczególnie ważne w nietypowych sytuacjach pola walki, w warunkach silnego radioelektronicznego i ogniowego oddziaływania nieprzyjaciela oraz przy znacznych stratach w siłach i środkach łączności. Staje się to bardzo ważne także wówczas, jeżeli wprowadzany jest do wyposażenia związków operacyjnych i taktycznych, oddziałów i pododdziałów sprzęt łączności nowej generacji, o zwiększonych możliwościach taktycznych i techniczno-eksploatacyjnych oraz nie całkowicie sprawdzonym działaniu na polu walki. Dotyczy to też wykorzystania i pracy w systemie łączności zdobytych na polu walki środków łączności nieprzyjaciela oraz sytuacji, w których nieprzyjaciel wprowadza nowe generacje środków walki radioelektronicznej, zmienia zasady i sposoby ich wykorzystania, a także oddziaływania na nasze systemy łączności.

5) Zasada przewidywania i stałej znajomości sytuacji taktycznej /operacyjnej/ i łączności wypływa z charakteru kierowania systemem łączności, który w swej zasadniczej istocie jest procesem informacyjno-decyzyjnym. Aby decyzje do organizacji i działania systemu

łączności i jego elementów podejmowane były na czas, a przekazywane zarządzenia /rozkazy/ zapewniały terminową realizację zadań przez system łączności, to organa kierowania muszą przejawiać stałą znajomość bieżącej sytuacji taktycznej /operacyjnej/ i łączności.

Stałą znajomość sytuacji zapewnia się w wyniku kontaktu osobistego i wymiany informacji pomiędzy osobami funkcyjnymi organów kierowania systemem łączności i oficerami dowództw związków operacyjnych lub taktycznych /oddziałów, pododdziałów/, systematycznie prowadzonej kontroli, bezpośredniej obserwacji własnej oraz meldunków przekazywanych przez techniczne środki łączności.

Informacje obrazujące aktualną sytuację taktyczną /operacyjną/ i łączności powinny napływać na bieżąco i w czasie realnym. Do tego celu wykorzystuje się ogólnodostępne środki tworzące sieć łączności /np. dywizji, pułku/, środki łączności organów kierowania tworzące sieć łączności służbowej oraz środki automatyzacji i transmisji danych /w związkach taktycznych, oddziałach, pododdziałach wyposażonych w środki polowego zautomatyzowanego systemu dowodzenia wojskami- PZSDW ZT/ zapewniające dostęp do programów informacyjnych ogólnych /np. zadań operacyjno-taktycznych/ i specjalistycznych.

Informacje te powinny być poddawane przez osoby funkcyjne organów kierowania ciągłej analizie i ocenie. W ich wyniku powstają obiektywne, a zarazem syntetyczne wnioski, służące prognozowaniu potrzeb organów dowodzenia oraz przyszłych warunków pracy systemu łączności, a także planowaniu jego działania /funkcjonowania/ w walce. Planowanie oparte na prognozach wskazuje organom kierowania drogi osiągnięcia celów i sposoby realizacji zadań. Prognozowanie i planowanie wyraża się w podejmowaniu decyzji do organizacji systemu łączności lub działania oddziałów /pododdziałów/ łączności oraz planowaniu ich działania, tj. opracowywaniu planów łączności i planów bojowego użycia oddziałów /pododdziałów/ łączności.

Zasada przewidywania przejawia się w ciągłym prognozowaniu potrzeb organów dowodzenia w zakresie łączności oraz szeroko pojętych warunków działania systemu łączności. Właściwe prognozowanie umożliwia podejmowanie decyzji i stawianie oddziałom lub pododdziałom /elementom systemu/ łączności zadań z takim wyprzedzeniem czasowym, które zapewnia odpowiednio wcześniejszą gotowość całego systemu łączności lub jego elementów w stosunku do gotowości systemu dowodzenia lub jego elementów. Umożliwia także zrealizowanie przedsięwzięć nie przewidzianych w planie łączności lub planie bojowego

użycia oddziałów /pododdziałów/ łączności, a wynikających ze zmiany sytuacji operacyjno-taktycznej i warunków działania systemu łączności. Skutecznie przeciwdziała takim przedsięwzięciom nieprzyjaciel, w wyniku których pragnie on przez zaskoczenie osiągnąć cele zmierzające do obezwładnienia lub zniszczenia zasadniczych elementów systemu łączności.

6/ Zasada skupienia wysiłku na kierowaniu tymi elementami systemu łączności, które w danym okresie /etapie/ lub momencie działań bojowych /walki/ spełniają zasadniczą rolę, wynika z różnego znaczenia elementów systemu łączności w ugrupowaniu bojowym i realizowanych zadaniach. Do takich elementów np. w dywizji należy zaliczyć dalekosiężne relacje łączności z pułkami pierwszego rzutu, pułkiem artylerii lub dywizyjną grupą artylerii, dywizjonem rakiet taktycznych oraz w określonych sytuacjach z oddziałem wydzielonym, desantem taktycznym, odwodem przeciwpancernym itp., a także węzeł łączności stanowiska dowodzenia, spełniający kluczową rolę w systemie łączności. Powyższa zasada dotyczy także koncentracji wysiłku na realizowaniu tych przedsięwzięć, które decydują o efektywności działania systemu łączności.

Zasada skupienia wysiłku określa, że:

- z punktu widzenia kierowania, o ważności elementów systemu łączności decyduje ich rola w systemie dowodzenia wojskami;
- wysiłek kierujących elementami systemu łączności powinien być wprost proporcjonalny do ich znaczenia w systemie dowodzenia i łączności;
- przy pełnym obciążeniu funkcyjnych organów kierowania przedsięwzięciami i czynnościami kierowania należy dokonywać ich wyboru i określić priorytety wykonawcze według np. ważności przedsięwzięć, terminu ich realizacji itp.

Wyraża się ona w wydzieleniu odpowiedniej ilości osób funkcyjnych do realizacji określonego zadania lub przedsięwzięć /dotyczy organów kierowania charakteryzujących się znacznym składem i złożoną strukturą/, koncentrowaniu niezbędnej ilości środków kierowania oraz tworzeniu warunków do zwiększonego wykorzystania ogólnodostępnych środków łączności, a także organizowaniu większej ilości relacji łączności kierowania tymi elementami, które w danym okresie spełniają w systemie łączności decydującą rolę.

Zasada utrzymania odpowiedniej rezerwy środków kierowania wynika z faktu, że środki kierowania posiadają określoną zawodność działania oraz mogą być obezwładnione i niszczone przez nieprzyjaciela. Każdy sprzęt techniczny, w tym także sprzęt łączności i automatyzacji, w mniejszym lub większym stopniu podatny jest na uszkodzenia spowodowane różnym poziomem niezawodności technologicznej oraz różnymi warunkami jego eksploatacji i obsługi. Podlega także nieprzewidzianym awariom. Natomiast celowe oddziaływanie nieprzyjaciela może doprowadzić do jego uszkodzenia, zniszczenia i eliminowania z eksploatacji. Skutki każdego z tych czynników są trudne lub niekiedy niemożliwe do określenia. Aby im przeciwdziałać należy pozostawiać w rezerwie odpowiednią ilość środków kierowania. Środki te mogą występować w postaci odwodu lub rezerwy eksploatacyjnej w systemie łączności. Odwód kierowania jest tą częścią środków kierowania, która w danym okresie nie pracuje i nie jest planowane ich wykorzystanie. Z reguły środki te rozmieszcza się i przemieszcza wraz z odwodem ogólnym sił i środków łączności i automatyzacji. Rezerwę eksploatacyjną środków kierowania stanowi część niewykorzystanych np. kanałów, łączy w systemie łączności, które w każdej chwili mogą być użyte do kierowania.

7) Szybki i dynamiczny rozwój nauk - szczególnie technicznych i wojskowych - doprowadził do zasadniczych zmian jakościowych w środkach łączności oraz spowodował powstanie środków automatyzacji. Tworzone na ich bazie systemy łączności i automatyzacji cechują się olbrzymią złożonością organizacyjną i techniczną. Złożoność ta, jak również złożoność warunków /otoczenia/ ich działania sprawia, że osoby funkcyjne organów kierowania muszą dysponować niezwykle bogatym zasobem interdyscyplinarnej i specjalistycznej wiedzy naukowej, tak wojskowej jak i ogólnej. Umieć także tę wiedzę należycie wykorzystać. W tym celu znać i stosować metody i sposoby podejścia naukowego, np. analizę, syntezę, uogólnienie, itp. oraz posiadać umiejętności ich właściwego wykorzystania przy rozwiązywaniu złożonych problemów kierowania systemem łączności. Wskazuje także na konieczność łączenia wiedzy teoretycznej i umiejętności podejścia naukowego przy rozwiązywaniu problemów kierowania z innymi cechami osobowymi funkcyjnych organów kierowania. Przytoczone powyżej fakty określają zasadę naukowości kierowania systemem łączności.

Wywodząca się z prakseologii zasada działania zorganizowanego określa, że każde działanie organów kierowania systemem łączności powinno być działaniem celowym. To znaczy takim, w którym celowi kierowania podporządkowane są formy i sposoby działania oraz etapy i fazy jego realizacji. W praktyce polega ona na umiejętnym przygotowaniu się do działania, a następnie racjonalnym działaniu organów kierowania. Istota przygotowania działania przejawia się w dokładnym sprecyzowaniu zakresu obowiązków i uprawnień osób funkcyjnych oraz dokonaniu podziału zadań do realizacji i środków zabezpieczających ich wykonanie. Zakresy obowiązków i uprawnień, a także zadania - o ile zachodzi potrzeba - powinny być modyfikowane i dostosowywane do zmieniających się celów kierowania i warunków jego realizacji.

8/ Zasada zorganizowanego działania organów kierowania systemem łączności przejawia się także w działalności obejmującej:

- etap organizacyjno-technicznego przygotowania systemu łączności do pracy i etap zapewnienia jego sprawnego działania w walce /analogicznie jak w dowodzeniu etap przygotowania, a następnie prowadzenia walki/;
- zamknięty cykl kierowania, który najogólniej biorąc składa się z faz zbierania informacji, podejmowania decyzji do organizacji /reorganizacji, modyfikacji/ systemu łączności oraz planowania jego działania, stawiania zadań oraz kontrolowania ich realizacji.

Powyższy cykl kierowania powinien składać się z etapów i faz odpowiadających etapom i fazom cyklu dowodzenia oraz być z nimi zsynchronizowany czasowo i merytorycznie.

8/ Rosnąca czaso- i pracochłonność realizowanych w procesie kierowania systemem łączności przedsięwzięć i czynności spowodowała powstanie, a następnie powiększenie się dysproporcji pomiędzy posiadanym przez organa kierowania czasem, a możliwościami realizacji tych przedsięwzięć i czynności. Stanowiło to podstawową przyczynę, która zapoczątkowała instrumentalizację procesu kierowania, a następnie ciągłe zwiększanie ilości i rodzajów środków wspomagających kierowanie, a także ciągłe ich doskonalenie.

Zasada instrumentalizacji przejawia się w szerokim zastosowaniu w kierowaniu systemem łączności instrumentów /środków/ usprawniających ten proces. Zaliczamy do nich techniczne środki kierowania oraz sformalizowane dokumenty /np. druki, blankiety, tabele, wykresy,

schematy itp./. Służą one usprawnieniu i przyspieszeniu realizowanych w ramach kierowania przedsięwzięć i czynności o charakterze informacyjnym /szczególnie zbierania informacji/, o charakterze analityczno-twórczym /szczególnie przedsięwzięć planistycznych, wykonywania dokumentów itp./, o charakterze organizatorsko-kontrolnym /szczególnie przekazywania zadań oraz kontroli pracy relacji łączności i środków automatyzacji/. Do podstawowych technicznych środków wspierających kierowanie zaliczyć należy środki łączności, środki mechanizacji i automatyzacji oraz środki kontroli stanu łączności i pracy środków automatyzacji.

10 Zasada specjalizacji i funkcji zamiennych wyrasta ze złożoności organizacyjnej i technicznej systemów łączności - szczególnie związków taktycznych i operacyjnych oraz możliwości rażącego oddziaływania nieprzyjaciela na organa kierowania tymi systemami. Dotyczy wieloosobowych organów kierowania. Olbrzymia złożoność współczesnych systemów łączności sprawia, że w kierowaniu nimi uczestniczyć muszą zespoły /grupy/ oficerów różnych specjalności łączności, wspierając szefów /wojsk, wydziałów/ łączności oraz dowódców oddziałów /pododdziałów/ łączności w kierowaniu /dowodzeniu/. Tylko bowiem wysoka specjalizacja umożliwia opanowanie przez funkcyjnych organów kierowania olbrzymiego zasobu wiedzy, szczególnie specjalistycznej oraz zdobycie odpowiednich umiejętności organizatorskich i praktycznych. Rażące działanie nieprzyjaciela na organa kierowania systemem łączności - rozmieszczone z reguły w obrębie stanowisk dowodzenia - może powodować określone straty wśród funkcyjnych organów kierowania. W związku z tym, im węższa specjalizacja oficerów w ramach danego organu kierowania, tym większa konieczność opanowywania przez każdego z nich dodatkowej specjalności, umożliwiającej zastępowanie chorych, poległych lub oddelegowanych do wykonywania innych przedsięwzięć oficerów. Przestrzeganie powyższej zasady ułatwia także przyjmowanie kierowania systemem łączności przez organa zastępcze, w przypadku obezwładnienia organu kierującego.

Wykonano w 4egz.
Egz.nr 1-4 - BN ASG WP
Wykonał: płk J.MAZURKIEWICZ
Druk.U.S.dnia 18.01.1990 r.
Nr ks.masz. Pf 2/KTWłącz.